

Dit was een idee van Boruk geweest, dat erg goed uitpakkt had, bedacht Kalamir. Na nog een beetje te hebben nagepraat, stegen ze weer op hun paarden en vervolgden ze hun weg.

Na een aantal uur gereden te hebben, kwamen ze aan bij Amari. Het dorp was in de afgelopen maanden uitgegroeid tot een echte stad met muren en poorten aan alle kanten. Behalve aan de kant waarlangs ze naar boven waren gekomen. Die hadden ze gesloten aangezien de vijand hen van die kant veel te gemakkelijk kon bereiken.

De wachters bij de poort openden deze en lieten de mannen erdoor. Ze reden direct naar de stallen en lieten hun paarden hier achter.

Ze liepen nu naar een gebouw dat groter was dan alle andere gebouwen in de stad. Ze openden de deur en zagen dat Boruk er al was. Dit was het middelpunt van de stad, vanuit hier werd alles bedacht en uitgevoerd. Hier bevonden zich ook de slaapvertrekken van Boruk. Onder deze vertrekken bevond zich de grote zaal waar gegeten kon worden.

Boruk was in de eetzaal en zag de mannen binnenkomen. Hij stond op van een bankje en liep voor de mannen uit. Ze liepen een deur door, achter in de zaal. Dit was het kantoor van Boruk. In het midden stond een grote ronde tafel waar kaarten en andere papieren op uitgespreid lagen.

‘Ik gok zomaar dat alles volgens plan gegaan is?’

Kalamir knikte bevestigend op de woorden van zijn oudere vriend.

Die keek goedkeurend naar de mannen voor hem. ‘Vica zou over drie dagen hier moeten zijn, ze is eergisteren vertrokken.’

De rest van het gezelschap knikte.

‘Wat gaan we vanaf nu doen?’

Boruk keek op, deze vraag had al een tijd door zijn eigen hoofd

gespookt. Hij had er nog geen antwoord op en zo te zien de anderen in het vertrek ook niet.

‘Laten we wachten tot Vica en de anderen terug zijn, zodat we dan, met alle informatie die er is, een plan kunnen maken.’

Kalamir knikte en was tevreden met het antwoord dat Boruk hem gegeven had. Na nog een beetje nagepraat te hebben over de avonturen van de laatste tijd liep iedereen het kantoor uit.

Kalamir ging op weg naar de krijgsschool. Hij had beloofd aan Mara dat hij zo snel mogelijk weer zou komen kijken. In de afgelopen tijd had hij een goede band met het meisje opgebouwd en ze kwam geregeld naar hem toe om vragen te stellen. Hij liep de omheining in van de krijgsschool en zag dat ze aan het oefenen waren in één tegen één duelleren.

Hij ging naast Modi staan, die hem begroette met een klap op zijn schouder.

‘Leuk jou ook weer een keer te zien.’

Kalamir moest lachen, hij was de afgelopen dagen inderdaad veel weggeweest.

‘Hoe doen ze het?’

Modi wist meteen dat Kalamir doelde op Mara en Emia. Augro, één van de andere kinderen die ze hadden weten te redden uit handen van hun ontvoerders, had zijn opleiding een maand geleden afgerond en had zich nu bij een groep soldaten gevoegd die de wacht liepen rond de verschillende passen. Kalamir wilde hem zo snel mogelijk bij zijn eigen manschappen voegen. Alleen moest Augro eerst zes maanden ervaring opdoen in een andere groep, voordat hij zich bij Kalamir en zijn mannen mocht voegen. Hij had meteen gezien dat Augro goed was. Het was een rustige en slimme jongen. Dit waren allemaal eigenschappen die Kalamir nodig had in zijn kleine gemeenschap aan mannen. Hij en Tenner hadden een tijdje

geleden een aantal mannen getest binnen hun groep en daar waren er jammer genoeg niet veel capabel om hen permanent te versterken. Twee van de achttien waren goed genoeg voor de groep geweest. De groep bestond nog maar uit 21 mannen. De rest was gesneuveld in verschillende gevechten.

Hij keek bedenkelijk naar de twee meiden die nu op hem afkwamen. Hij had het erover gehad met Modi en Muc om de twee een jaar eerder te laten slagen. De twee mannen hadden erover nagedacht en waren tot de conclusie gekomen, dat ze dat maar beter niet konden doen.

Ze hadden dan niet de verfijndste techniek van de alle leerlingen, maar het was Kalamir wel opgevallen dat ze een instinct hadden waardoor ze vele malen gevaarlijker waren dan de andere leerlingen. Techniek kon je aanleren, maar dat instinct was aangeboren.

‘Deed ik het nu goed?’

Kalamir keek verrast op, hij had niet gemerkt dat de meiden al zo dichtbij waren gekomen.

‘Wat deed je nu goed?’ Hij keek Mara vragend aan.

‘Nou, de combinatie waar je het vorige week over had.’

Hij dacht even na, want hij wist nog steeds niet zeker waar ze het over had. Toen schoot het hem te binnen en gaf hij meteen antwoord.

‘Nou, je was een stuk sneller dan de andere keren, alleen moet het nog iets sneller en vloeiender om je tegenstander echt te kunnen verrassen.’

Ze keek hem met gemengde gevoelens aan. ‘Maar Mart was toch verrast?’

Kalamir moest lachen. Mart was een hele goede zwaardvechter en een ouderejaars. Hij zou over een aantal weken klaar zijn met zijn opleiding.

‘Denk je dat je mij of Modi zou verrassen met de manier waarop je het nu doet?’